

PAWEŁ MAJKA

Uniwersytet Rzeszowski

pmajka@ur.edu.pl

ORCID: 0000-0003-4315-4133

JACEK WANTOCH-REKOWSKI

Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

rekowski@umk.pl

ORCID: 0000-0002-1606-7790

O dowodzie uiszczenia opłaty targowej

A proof of a payment of a market fee

Streszczenie. Przedmiotem artykułu jest problem prawidłowego dokumentowania poboru opłaty targowej, w szczególności w kontekście uchwały Rady Miasta Siemiatycze z 2025 r., która wprowadziła obowiązek stosowania kas fiskalnych i wydawania paragonów fiskalnych jako dowodu uiszczenia opłaty. Impulsem do rozważań było stwierdzenie nieważności tej uchwały przez Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Białymstoku. Autorzy wskazują, że pobór opłaty targowej w drodze inkasa nie stanowi czynności sprzedaży w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, w konsekwencji nie podlega obowiązkowi ewidencjonowania przy użyciu kas rejestrujących. Paragon fiskalny jest dokumentem właściwym dla transakcji sprzedaży, a nie dla należności publiczno-prawnych. Analiza przepisów wykazuje, że właściwą formą dokumentowania

poboru opłaty targowej jest pokwitowanie z kwitariusza przychodowego, będące drukiem ścisłego zarachowania. Rozwiązanie to znajduje oparcie zarówno w przepisach wykonawczych dotyczących rachunkowości organów podatkowych, jak i w utrwalonej praktyce jednostek samorządu terytorialnego oraz organów kontroli i nadzoru.

Słowa kluczowe: opłata targowa; inkaso; inkasent; kasa rejestrująca; kwitariusz przychodowy.

Abstract. This article addresses an issue of documenting correctly a collection of market fees, particularly in a context of the 2025 resolution of the Siemiatycze Town Council, which introduced an obligation to use cash registers and issue fiscal receipts as a proof of payment. A declaration of a invalidity of this resolution by the Board of the Regional Chamber of Audit in Białystok was an impetus for these considerations. The Authors of this article point out that the collection of market fees by the way of collection does not constitute a sale within a meaning of provisions on value added tax; consequently, it is not subject to an obligation to record transactions using cash registers. A fiscal receipt is a document appropriate for sales transactions, not for public-law liabilities. An analysis of regulations shows that the appropriate form of documenting the collection of market fees is a receipt from a revenue receipt book, which is a strictly accountable form. This solution is supported both by the implementing regulations concerning the accounting of tax authorities, and by the established practice of local government bodies and control and supervisory authorities.

Keywords: market fee; collection; collector; cash register; receipt book.

1. Wstęp

Inspiracją do zainteresowania się zagadnieniem dotyczącym sposobu dokumentowania pobranej opłaty targowej była uchwała nr XVI/97/25 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 28 listopada 2025 r. zmieniająca uchwałę w sprawie opłaty targowej¹. W obowiązującej uchwale nr XVIII/113/16 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 2 marca 2016 r. w sprawie opłaty targo-

¹ Dz.Urz. Woj. Podlaskiego z 2025 r. poz. 5018.

wej² dokonano jednej zmiany, tzn. § 3 ust. 1 otrzymał brzmienie: „Opłata targowa pobiera jest w formie inkasa. Pobór opłaty w formie inkasa odbywa się przy użyciu kasy rejestrującej (fiskalnej), a dokonane opłaty potwierdza się wydaniem paragonu fiskalnego”.

Uchwałą nr 21/155/2025 Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Białymstoku z dnia 22 grudnia 2025 r.³ wskazało, że uchwała nr XVI/97/25 została podjęta z istotnym naruszeniem art. 19 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych⁴ w związku z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 25 października 2010 r. w sprawie zasad rachunkowości oraz planów kont dla organów podatkowych jednostek samorządu terytorialnego⁵, wobec czego Kolegium RIO stwierdziło jej nieważność.

Celem artykułu jest ustalenie, czy „nowatorskie” rozwiązanie przyjęte w uchwale Rady Miasta Siemiatycze jest prawidłowe czy błędne, a w konsekwencji ustalenie, czy uchwała Kolegium RIO w Białymstoku jest merytorycznie poprawna. Autorzy w publikacji wykorzystali przede wszystkim metodę dogmatyczno-prawną.

2. Dotychczasowe stanowisko doktryny i praktyki

Pobór opłaty targowej w drodze inkasa, a w konsekwencji problem dokumentowania jej pobrania, występuje jedynie wtedy, gdy rada gminy podejmie uchwałę o poborze tej opłaty w takiej formie. Jest to uprawnienie właściwego organu, a nie obowiązek nałożony przez przepisy prawa⁶.

² Dz.Urz. Woj. Podlaskiego z 2016 r. poz. 3546.

³ Dz.Urz. Woj. Podlaskiego z 2026 r. poz. 171.

⁴ Tekst jedn. Dz.U. z 2025 r. poz. 707.

⁵ Dz.U. z 2010 r. nr 208, poz. 1375.

⁶ M. Słupczewski, O. Kosmala, M. Wilmanowicz, *Sposób określenia inkasenta przy poborze opłaty targowej w miastach na prawach powiatu – praktyka i problemy prawne*, „Prawo Budżetowe Państwa i Samorządu” 2016, nr 4, s. 126, DOI: <http://dx.doi.org/10.12775/PBPS.2016.026>; P. Mańczyk, *Pobór podatku od nieruchomości oraz opłaty targowej, miejscowej i uzdrowiskowej i od posiadania psów w drodze inkasa na przykładzie wybranych gmin Województwa Zachodniopomorskiego*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego” 2014, nr 812, s. 394; M. Mazur,

W fundamentalnej dla analizowanej problematyki publikacji pt. *Institucja inkasenta w prawie podatkowym* autorstwa R. Dowgiera⁷ wskazano, że „pobór podatku nie wymaga potwierdzenia przez wystawienie paragonu fiskalnego. Pobierana przez inkasentów należność nie jest objęta przepisami ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług i tym samym nie podlega obowiązkowi ewidencjonowania przy zastosowaniu kasy rejestrującej, gdyż zasady regulujące stosowanie kas rejestrujących nie dotyczą czynności niepodlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług” (s. 121). Autor odwołał się w tym zakresie do interpretacji indywidualnej Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 29 października 2015 r.⁸

Podkreślić należy, że obowiązek wykorzystywania kas rejestrujących związany jest z istnieniem równolegle obok stosunku prawnego związanego z obowiązkiem zapłaty podatku (stosunku podatkowoprawnego) również tzw. stosunków instrumentalnych, które służą jako instrumenty właściwego ukształtowania stosunku podstawowego oraz mają doprowadzić do realizacji uprawnień i obowiązków podatkowych⁹. W ramach stosunków instrumentalnych powiązanych z obowiązkiem zapłaty podatku od towarów i usług wyróżnić można bowiem obowiązek przekazywania przez podatnika informacji na temat zjawisk gospodarczych związanych z jego działalnością poprzez urządzenia ewidencyjne, prowadzone przez tego podatnika, jakim są kasy rejestrujące. Istotą kas rejestrujących jest ewidencjonowanie sprzedaży przez podatników dokonujących sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych (art. 111 ust. 1 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług¹⁰). Obowiązek wykorzystania kasy w trakcie sprzedaży uniemożliwia podatnikowi zaniżenie należnego od tej

Metody poboru podatków lokalnych – rola inkasenta, „Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych” 2008, nr 7–8, s. 34.

⁷ R. Dowgier, *Institucja inkasenta w polskim prawie podatkowym*, Warszawa 2021.

⁸ IPPP2/4512-762/15-2/RR, LEX nr 285902.

⁹ C. Kosikowski, *Prawno-finansowe uprawnienia i obowiązki, stosunki i zobowiązania* [w:] M. Weralski (red.), *System instytucji prawno-finansowych PRL. Tom I. Instytucje ogólne*, Wrocław 1982, s. 155.

¹⁰ Tekst jedn. Dz.U. z 2025 r. poz. 775 ze zm., dalej „ustawa o podatku od towarów i usług”.

sprzedaży podatku od towarów i usług, zapobiegając uchyleniu się od opodatkowania¹¹.

Sposób dokumentowania pobranej opłaty targowej nie był dotąd (co do zasady) kwestionowany przez kolegia RIO. Przykładowo można wskazać na następujące regulacje:

1. w uchwale nr LI/648/2022 Rady Miejskiej w Łasku z dnia 30 listopada 2022 r. w sprawie opłaty targowej¹² wskazano: „Na pobraną opłatę targową inkasent wydaje pokwitowanie na drukach ścisłego zarachowania opatrzonych datą” (§ 5 ust. 4);
2. w uchwale nr VI/59/24 Rady Miejskiej w Międzyzdrojach z dnia 7 listopada 2024 r. w sprawie opłaty targowej¹³ wskazano, że „Dowodem uiszczenia opłaty targowej jest druk ścisłego zarachowania z kwitariusza przychodowego, ostemplowanego pieczęcią urzędową (§ 4 ust. 2), a także „Inkasent, dokonując poboru opłaty targowej, wydaje pokwitowanie za każdą pobraną kwotę” (§ 4 ust. 3);
3. w uchwale nr X/74/2024 Rady Miejskiej w Zdziechowicach z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie opłaty targowej¹⁴ wskazano: „Opłata targowa płatna jest gotówką do rąk inkasenta, który jako potwierdzenie przyjętej wpłaty wydaje pokwitowanie ostemplowane pieczęcią okrągłą Urzędu Miejskiego w Zdziechowicach” (§ 5 ust. 3);
4. w uchwale nr XVI/174/25 Rady Miejskiej w Kolbuszowej z dnia 28 maja 2025 r. w sprawie wprowadzenia i ustalenia stawek opłaty targowej na terenie Gminy Kolbuszowa¹⁵ wskazano: „Dowodem uiszczenia opłaty targowej jest pokwitowanie wydane przez inkasenta. Inkasenci pobierający opłatę są zobowiązani wydać podmiotowi uiszczającemu opłatę urzędowy dowód wpłaty za pobraną kwotę, który podmiot zachowuje do kontroli pod rygorem pobrania ponownej opłaty. Pokwitowanie zawiera: wysokość kwoty opłaty, pieczęć urzędową gminy oraz datę wydania” (§ 3);

¹¹ P. Mikula, *Obowiązki dokumentacyjne i formalne w prawie podatkowym. Granice formalizmu*, Warszawa 2019, s. 288.

¹² Dz.Urz. Woj. Łódzkiego z 2022 r. poz. 7693.

¹³ Dz.Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2024 r. poz. 5447.

¹⁴ Dz.Urz. Woj. Opolskiego z 2024 r. poz. 3197.

¹⁵ Dz.Urz. Woj. Podkarpackiego z 2025 r. poz. 2590.

5. w uchwale nr XIV/163/2025 Rady Miejskiej w Kruszwicy z dnia 29 maja 2025 r. w sprawie opłaty targowej¹⁶ wskazano: „Dowodem uiszczenia opłaty targowej jest pokwitowanie wydane przez inkasenta” (§ 2 ust. 3);
6. w uchwale nr XIV/71/2025 Rady Miejskiej w Pogorzeli z dnia 23 czerwca 2025 r. w sprawie wprowadzenia opłaty targowej, określenia wysokości stawek opłaty targowej, zasad poboru oraz zwolnienia¹⁷ wskazano: „Dowodem uiszczenia opłaty targowej jest pokwitowanie wydane przez inkasenta, które podmiot uiszczający opłatę zobowiązany jest zachować do kontroli pod rygorem pobrania ponownej opłaty” (§ 3 ust. 2).

Podobna regulacja została umieszczona w uchwale nr XIII/158/25 Rady Miejskiej w Gostyniu z dnia 8 maja 2025 r. w sprawie wprowadzenia opłaty targowej, określenia wysokości stawek opłaty targowej, zasad poboru oraz zwolnienia¹⁸, w której wskazano: „Dowodem uiszczenia opłaty targowej jest pokwitowanie wydane przez inkasenta, które podmiot uiszczający opłatę zobowiązany jest zachować do kontroli pod rygorem pobrania ponownej opłaty” (§ 3 ust. 4). Jednak uchwałą nr 11.733.2025 r. Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu z dnia 11 czerwca 2025 r. stwierdziło nieważność uchwały Rady Miejskiej w Gostyniu. W zakresie § 3 ust. 4 według Kolegium Izby „postanowienie stanowiące, że inkasent zobowiązany jest wydać wpłacającemu urzędowe pokwitowanie pobranej opłaty, nie mieści się w delegacji określonej w przepisach art. 19 pkt 1 lit. a i pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Przepisy te nie upoważniają organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego do uregulowania w drodze uchwały obowiązku potwierdzenia przez inkasenta pobrania opłaty targowej. W szczególności kwestie te nie mieszczą się w pojęciu „zasad poboru” opłaty targowej, przez które rozumieć należy zagadnienia związane z techniką wpłacania i pobierania należności: gotówka, przelew, raty, itd. (...). Katalog dokumentów służących do udokumentowania przypisów, odpisów, wygaśnięcia zobowiąza-

¹⁶ Dz.Urz. Woj. Kujawsko-Pomorskiego z 2025 r. poz. 2853.

¹⁷ Dz.Urz. Woj. Wielkopolskiego z 2025 r. poz. 5660.

¹⁸ Brak publikacji w Dz.Urz.

nia podatkowego oraz zwrotów został uregulowany w § 4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 października 2010 r. w sprawie zasad rachunkowości oraz planów kont dla organów podatkowych jednostek samorządu terytorialnego, którego przepisy dotyczące zasad rozliczeń z podatnikami stosuje się odpowiednio do inkasentów, następców prawnych podatników i podmiotów przekształconych, określonych w art. 93–106 Ordynacji podatkowej”. Kolegium Izby odwołało się do art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.¹⁹, według którego organy samorządu terytorialnego, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a realizując swoje kompetencje, organ publiczny musi uwzględniać treść normy ustawowej. Kolegium Izby wskazało, że odstępianie od tej zasady z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Takie stanowisko Kolegium RIO w Poznaniu należy do wyjątków.

3. Stosowanie kas rejestrujących

W uchwale nr 21/155/2025 Kolegium RIO w Białymstoku z dnia 22 grudnia 2025 r. trafnie wskazano, że „paragony fiskalne, wystawiane przy użyciu kasy fiskalnej, są dokumentami fiskalnymi wydawanymi nabywcą podczas sprzedaży, potwierdzającymi dokonanie sprzedaży. Wynika to z rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 czerwca w sprawie kas rejestrujących²⁰, które określa sposób prowadzenia ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących, w tym definicję i wystawianie paragonów fiskalnych (...). Pobór opłaty targowej na rzecz gminy nie może być utożsamiany ze sprzedażą i nie stanowi transakcji podlegającej podatkowi od towarów i usług, do której można by stosować wyżej przywołane przepisy”.

Stanowisko Kolegium RIO w Białymstoku jest w pełni zasadne. W § 1 pkt 1 rozporządzenia wskazano, że określa ono sposób prowadze-

¹⁹ Dz.U. z 1997 r. nr 78 poz. 483 ze zm.

²⁰ Dz.U. z 2025 r. poz. 845; rozporządzenie wydane na podstawie art. 111 ust. 7a oraz art. 145a ust. 15 ustawy z o podatku od towarów i usług.

nia ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących, w tym o zastosowaniu specjalnym dla danego rodzaju czynności oraz warunki i sposób używania kas, w tym sposób zakończenia używania kas w przypadku zakończenia działalności gospodarczej lub pracy kas, sposób wystawiania dokumentów z kas i szczególne przypadki wydawania nabywcy dowodu sprzedaży oraz rodzaje dokumentów składanych w związku z używaniem kas, sposób ich składania oraz wzory tych dokumentów. Ponadto – z § 3 ust. 1 rozporządzenia wynika, że podatnicy prowadzą ewidencję każdej czynności sprzedaży, w tym sprzedaży zwolnionej od podatku, przy użyciu kas, które zostały nabyte w okresie obowiązywania potwierdzenia, że kasa spełnia funkcje wymienione odpowiednio w art. 111 ust. 6a lub w art. 145a ust. 2 ustawy oraz wymagania techniczne (kryteria i warunki techniczne) dla kas, wyłącznie w trybie fiskalnym pracy tej kasy, po dokonaniu jej fiskalizacji.

4. Pokwitowania z kwitariuszy

W uchwale nr 21/155/2025 Kolegium RIO w Białymstoku z dnia 22 grudnia 2025 r. prawidłowo wskazano, że kwestie rozliczania inkasentów uregulowane zostały w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 25 października 2010 r. w sprawie zasad rachunkowości oraz planów kont dla organów podatkowych jednostek samorządu terytorialnego.

§ 28 ust. 1 rozporządzenia wskazuje, że dowodem pobrania przez inkasenta wpłaty podatku jest pokwitowanie na blankiecie z kwitariusza przychodowego. Oryginał pokwitowania wpłaty otrzymuje wpłacający, a kopia pokwitowania pozostaje w kwitariuszu przychodowym. Z kolei według § 4 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia do udokumentowania wygaśnięcia zobowiązania podatkowego służą pokwitowania z kwitariuszy przychodowych. § 5 ust. 1 wskazuje, że pokwitowanie wpłaty lub wypłaty powinno zawierać dane umożliwiające identyfikację:

1. egzemplarza pokwitowania;
2. podatnika;
3. podatku lub innego tytułu wpłaty lub wypłaty;
4. wysokości kwoty wpłaty lub wypłaty;

5. w przypadku wpłaty również okres, którego dotyczy wpłata;
6. daty wpłaty lub wypłaty.

Z kolei z § 5 ust. 2 wprost wynika, że data wpłaty lub wypłaty, o której mowa w ust. 1 pkt 6, jest jednocześnie datą pokwitowania.

Kwitariusze przychodowe i rozchodowe oraz dowody wpłaty, o których mowa w § 4 ust. 2 pkt 4, są drukami ścisłego zarachowania (§ 6 ust. 1). Ewidencję druków ścisłego zarachowania prowadzi się w księdze druków. W księdze tej ujmuje się również przychód i rozchód druków płatnych wydanych kasjerowi lub innemu pracownikowi, upoważnionemu do ich odrębnej sprzedaży (§ 6 ust. 2). Kasjera lub innego upoważnionego pracownika rozlicza się z druków i znaków przekazanych mu do sprzedaży (§ 6 ust. 3).

Z § 6 ust. 4 rozporządzenia wynika, że organ podatkowy może przyjąć inne niż wymienione w ust. 2 urządzenie ewidencyjne służące do ewidencji i kontroli przychodu i rozchodu druków ścisłego zarachowania. Należy podkreślić, że w tym przepisie mowa jest jedynie o innym urządzeniu ewidencyjnym w zakresie druków ścisłego zarachowania, przepis ten nie daje możliwości innego sposobu dokumentowania pobranej opłaty targowej.

5. Podsumowanie

Nie ma wątpliwości, że sposób dokumentowania uiszczenia opłaty targowej powinien być zgodny z obowiązującymi przepisami prawa. W szczególności znaczenie mają regulacje ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz rozporządzenia Ministra Finansów dotyczącego rachunkowości organów podatkowych jednostek samorządu terytorialnego. Z przepisów tych wynika, że podstawowym dowodem pobrania opłaty przez inkasenta jest pokwitowanie wystawione na blankiecie z kwitariusza przychodowego. Pokwitowania te stanowią druki ścisłego zarachowania i podlegają szczególnej ewidencji oraz kontroli.

Należy podkreślić, że pobór opłaty targowej nie stanowi czynności sprzedaży w rozumieniu przepisów ustawy o podatku od towarów i usług. W konsekwencji czynność ta nie podlega obowiązkowi ewidencjonowa-

nia przy użyciu kas rejestrujących. Wprowadzenie w uchwale obowiązku potwierdzania opłaty targowej paragonem fiskalnym należy więc uznać za rozwiązanie niezgodne z obowiązującymi regulacjami. Paragon fiskalny jest bowiem dokumentem potwierdzającym sprzedaż, a nie pobór należności publicznoprawnej. Również od strony teoretycznej brak argumentów uzasadniających stosowanie kas rejestrujących do poboru opłaty targowej. Wprawdzie w doktrynie podkreśla się, że nie jest błędem, jeśli podatnik ewidencjonuje w kasie rejestrującej sprzedaż, która nie podlegała takiemu obowiązkowi, ponieważ nie można czynić podatnikowi zarzutu z tego, że wykonał swój obowiązek aż nadto, ewidencjonując w kasie inne dodatkowe czynności²¹. Jednak podkreślić należy, że przepisy wymagają, by była to „sprzedaż”, a nie „zapłata” opłaty czy też podatku. Istota obowiązku prowadzenia ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących²² związana jest bowiem ściśle ze stosunkiem instrumentalnym wobec podstawowego stosunku podatkowoprawnego związanego z podatkiem od towarów i usług. W szczególności założone przez ustawodawcę funkcje kasy rejestrującej, w tym związana z nimi rola dowodowa²³, nie dotyczą wykorzystania kas w sposób pomocniczy w zapłacie opłat lokalnych. Wykorzystanie kas fiskalnych w tym celu należy ocenić jako nieadekwatne do charakteru obowiązku. Jako wystarczające dla celów dowodowych oraz prowadzenia rachunkowości przez samorządowy organ podatkowy należy uznać pozostałe, wskazane wyżej sposoby dokumentowania pobrania opłaty targowej.

Dodatkowo podkreślić należy, że niecelowe byłoby również postulowanie, by wprowadzić zmiany legislacyjne przewidujące możliwość wykorzystania kas fiskalnych do poboru opłat lokalnych czy tym bardziej obowiązek w tym zakresie. Niezależnie bowiem od przedstawionych wyżej argumentów wydaje się również, że aktualny kierunek zmian legisla-

²¹ Jednocześnie podkreśla się, że w obecnym stanie prawnym może to być problematyczne (tak A. Bartosiewicz, *komentarz do art. 111 [w:] VAT. Komentarz*, LEX/el. 2026).

²² Będącego podatkowoprawnym obowiązkiem instrumentalnym służącym prawidłowemu wykonaniu obowiązku zapłaty podatku od towarów i usług (por. P. Mikuła, *Obowiązki dokumentacyjne...* s. 387).

²³ P. Mikuła, *Obowiązki dokumentacyjne...*, s. 288.

cyjnych w prawie podatkowym związanym z szerszym wykorzystaniem technologii informatycznych (a w zakresie kas fiskalnych ich docelowo pełną cyfryzacją) czy też zwiększeniem zakresu obowiązków informacyjnych podatników, obejmujący również instytucję kas rejestrujących, nie dotyczy rozszerzania zakresu ich stosowania na inne opłaty czy podatki.

Podsumowując, dotychczasowa praktyka jednostek samorządu terytorialnego wskazuje, że powszechnie stosowaną formą dokumentowania poboru opłaty targowej są pokwitowania wydawane przez inkasentów. Rozwiązanie to znajduje także oparcie w obowiązujących przepisach. Próba zastąpienia tego mechanizmu dokumentem fiskalnym prowadzi do nieuzasadnionego rozszerzenia zakresu stosowania przepisów o kasach rejestrujących. W świetle przeprowadzonej analizy należy uznać, że stanowisko Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Białymstoku jest prawidłowe. Uchwała Rady Miasta Siemiatycze wprowadzająca obowiązek stosowania kas fiskalnych przy poborze opłaty targowej została więc zasadnie zakwestionowana. Przypadek ten pokazuje również znaczenie ścisłego przestrzegania granic delegacji ustawowej przy stanowieniu aktów prawa miejscowego.

Bibliografia:

- Bartosiewicz A., *VAT. Komentarz*, LEX/el., WKP 2026.
- Dowgier R., *Instytucja inkasenta w polskim prawie podatkowym*, Wolters Kluwer, Warszawa 2021.
- Kosikowski C., *Prawno-finansowe uprawnienia i obowiązki, stosunki i zobowiązania* [w:] M. Weralski (red.), *System instytucji prawno-finansowych PRL. Tom I. Instytucje ogólne*, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław 1982.
- Mańczyk P., *Pobór podatku od nieruchomości oraz opłaty targowej, miejscowej i uzdrowiskowej i od posiadania psów w drodze inkasa na przykładzie wybranych gmin Województwa Zachodniopomorskiego*, „Acta Iuris Stetinensis 5. Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego” 2014, nr 812, s. 393–406.
- Mazur M., *Metody poboru podatków lokalnych – rola inkasenta*, „Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych” 2008, nr 7–8, s. 33–36.

Mikuła P., *Obowiązki dokumentacyjne i formalne w prawie podatkowym. Granice formalizmu*, Wolters Kluwer, Warszawa 2019.

Słupczewski M., Kosmala O., Wilmanowicz M., *Sposób określenia inkasenta przy poborze opłaty targowej w miastach na prawach powiatu – praktyka i problemy prawne*, „Prawo Budżetowe Państwa i Samorządu” 2016, nr 4, s. 121–138, DOI: <http://dx.doi.org/10.12775/PBPS.2016.026>.